

Verlag uilenspecial

5 februari 2021

Om 17:30 uur sloten we de dag af met een Kerkuil (Foto: Anthonie Meijers)

Georganiseerd door:

www.birdingbreaks.nl

Dag 1 (5 februari)

Als ik iets voor 8:00 uur mijn auto in de berm van de weg parkeer begint het licht te worden. Mijn auto staat bij een boerderij in het Wageningse binnenveld. De klant is er nog niet, maar als ik mijn verrekijker op het schuurtje richt, is de eerste Steenuil zo te zien al present. Klokslag acht uur komt de klant aangereden. Ze parkeren hun auto voor de mijne, maar ik weet uit ervaring dat dit te dichtbij is voor de Steenuil. Met gebaren (om de uil niet te verstoren) probeer ik aan te geven dat ze door moet rijden tot achter mijn auto. Logischerwijs wordt dit niet begrepen en stapen ze uit. Zodra dat gebeurt vliegt de uil weg... Niet getreurd, de dag is nog lang en ik weet gelukkig nog meer plekken om Steenuilen te zien. Daarna maken we op een normale manier kennis met elkaar en leg ik uit wat het doel was van mijn armgezwaai.. Oh! Dus de eerste uil was er al, is hun reactie vol ongeloof. Jazeker, en als we geluk hebben komt ie terug. Maar ik kan natuurlijk niks garanderen, want het zijn tenslotte wilde dieren. Een kwartiertje later verschijnt de uil inderdaad weer op zijn stek en kunnen we hem (nu het alweer wat lichter geworden is) beter zien. Floep en weg is ie weer. We lopen nog even verder maar zien hem niet meer zitten. In de haag tsjilpen wel een aantal Ringmussen, over de graslanden vliegt een ooievaarspartje en ook kunnen we mooi een Torenvalk-vrouwetje bekijken.

Rond 9:00 uur besluit ik om naar de volgende uil te gaan. Dat is 10 minuten rijden naar het bos van de Grebbergen. Dit is een plek voor de Bosuil. Voordat we in de buurt zijn vertel ik dat het belangrijk is om stil te zijn, want deze uil is verstoringsgevoelig. Van ver zien we hem zitten en in stilte sluipen we dichterbij. De fotocamera wordt tevoorschijn gehaald en als ik iets verder loop zie ik een tweede bosuil boven de eerste zitten! Dat is leuk, want ik ben hier al diverse keren geweest, maar dit heb ik nog niet eerder gezien. Terwijl we in stilte van de uilen genieten, roepen er diverse mezen en spechten om ons heen in het bos. Leuk is dat daar ook een Middelste Bonte Specht van zich laat horen.

Na een kwartiertje verschijnt de Steenuil weer op zijn stek (Foto Fokko Erhart)

Voor vanavond staat de Kerkuil in de Blauwe Kamer op het programma, maar op internet stond dat het gebied was afgesloten in verband met het hoge water. Daarom maken we een klein uitstapje richting de uiterwaard om te checken tot waar we kunnen komen. Gelukkig blijkt de kast van de uil nog bereikbaar. Als we over de dijk terugrijden zie ik een Grote Zaagbek in de ondergelopen uiterwaard zwemmen. Tijd om te stoppen. Als we uitstappen zien we ook nog 8 Nonnetjes en treffen we Aalscholvers en Blauwe Reigers aan op hun nest. Sommige nesten zitten minder dan een meter boven de waterspiegel. Ik hoop maar voor de vogels dat ze het droog houden....

Als we in de nieuwbouwwijk van Wageningen – west stoppen zijn de daar roestende Ransuilen snel gevonden. Ons geluk kan niet op; ook nu weer een record. Er zitten namelijk wel 23 uilen in 1 boom! Zoveel heb ik er daar nog niet eerder gezien. We zijn hier trouwens niet de enige bezoekers, want deze uilen zijn inmiddels een lokale attractie geworden. Mensen lopen af en aan. Een breed publiek van mensen die nog nooit een verrekijker hebben vastgehouden tot doorgewinterde vogelfotografen die speciaal voor deze uilen uit Brabant zijn gekomen.

Inmiddels is het tijd voor een kop koffie geworden en gaan we richting het Renkumse Beekdal. Daar scoren we een *take away* koffie met snack en genieten buiten in het zonnetje van de versnaperingen. Terwijl we gezellig zitten te kletsen vliegt er een Ooievaar over. Na de koffie gaan we richting het Renkumse Beekdal. Daar treffen we de grijze vorm van de Bosuil aan in een Els. Als we uitgekeken zijn en gefotografeerd hebben, gaan we verder naar de volgende uil. Die wacht op ons bij het Lexkesveer. In een boom naast de veerstoep wordt regelmatig een Steenuil gespot. Ook daar hebben we geluk, deze zit er inderdaad. Terwijl we van de uil genieten hoor ik een Grote Gele Kwikstaart en vliegen er 4 Canadese Ganzen over.

*De Ransuilen in Wageningen west lieten zich goed fotograferen
(Foto's Ingrid Heynderickx en Anthonie Meijers)*

We hebben nog even de tijd voordat het donker wordt (en we hopen een kerkuil te zien). Dus gaat de trip verder naar de Duno bij Heveadorp. Daar weet ik een Bosuil te zitten. Het wordt eentonig maar ook deze uil laat zich prachtig bekijken en fotograferen. Als we teruglopen zien we een groepje sijsjes in de bomen zitten. Daarna is het tijd voor een kopje koffie met heerlijk Belgische chocolade; een traktatie van de klant. Als we een beetje opschieten hebben we nog net tijd om een tweede plek met Ransuilen te bezoeken. Mijn vraag of de klant daar zin in heeft is eigenlijk overbodig. Natuurlijk wil ze die zien. Dus stappen we weer in de auto om 10 minuutjes later in een smal straatje midden in Oosterbeek te stoppen. De uilen zitten daar in een taxus en als ik de klant wijs waar ze moet kijken rijd ik verder om iets verderop de auto te parkeren. Als ik terugloop tref ik een teleurstellend gezicht. Ze denken dat deze uilen er niet zijn vandaag, maar gelukkig kan ik hunr ongelijk geven. Door hun op een uil te wijzen die niet wat beter te zien is dan de rest. Toegegeven deze uilen zitten goed verscholen, maar de poep en braakballen op de grond verklappen waar je naar boven moet kijken. Het is wel even turen, maar uiteindelijk kom ik toch op 21 uilen.

De braakballen op de grond verklappen waar de Ransuilen in Oosterbeek zitten

Hartverwarmend is dat de bewoonster, bij wie de boom in de tuin staat, speciaal naar buiten kwam om aan te geven dat het geen bezwaar was om bij haar in de tuin te komen staan voor een nog beter zicht op de uilen. Als ik op mijn horloge kijk zie ik dat het al half vijf is. Met nog 20 minuten rijden vanaf de Blauwe Kamer wordt het hoog tijd om te vertrekken. Als we aankomen bij de Blauwe Kamer is het sissende geluid van de Kerkuil in de kast al goed te horen. Dat is een geruststellende gedachte en dus worden camera's in stelling gebracht en kan het wachten beginnen. Om 17:30 uur is het zonsondergang en daarna wordt het langzaam donkerder. Op de camera's worden de sluitertijden langzaam langer en de iso's hoger. Om vijf voor zes verschijnt de uil. Voordat hij wegvliegt kijkt hij ons een paar tellen aan. Net genoeg om een paar foto's te maken. Daarna is hij vertrokken... Inmiddels is het echt donker. Hoog tijd om alles in te pakken en naar huis te gaan. Wat een bijzondere dag! Alle vier verwachte uilensoorten gezien en ook nog een 100% score van de bezochte uilen.

Arnhem, 27 februari 2021
Fokko Erhart

